

schenkt de wet van elk van de Länder de uit artikel 28, lid 1, tweede volzin, van de richtlijn volgende verplichting om „volledige onafhankelijkheid” van de toezichtautoriteiten te waarborgen. Ongeacht de verschillen tussen Rechts-, Fach- en Dienst-aufsicht, levert elk van deze vormen van controle een schending van de door de richtlijn vereiste onafhankelijkheid op.

Teleologisch gezien heeft de gemeenschapswetgever volledige onafhankelijkheid noodzakelijk geacht, opdat de toezichthoudende autoriteiten de hun in artikel 28 van de richtlijn toevertrouwde taken doeltreffend kunnen vervullen. Het begrip „volledige onafhankelijkheid” wordt ook tegen de achtergrond van de ontstaansgeschiedenis van het voorschrift duidelijk. Ook systematisch gezien past het vereiste van „volledige onafhankelijkheid” van de toezichthoudende autoriteiten van de lidstaten in het huidige acquis communautaire op het gebied van het recht inzake gegevensbescherming. Daarnaast vereist ook artikel 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat „een onafhankelijke autoriteit [toeziet]” op de naleving van de voorschriften over de bescherming van persoonsgegevens.

De door de Bondsrepubliek Duitsland verdedigde relatieve onafhankelijkheid, dus een onafhankelijkheid van de toezichtautoriteiten enkel ten opzichte van de gecontroleerde instantie zelf, kan reeds niet met de eenduidige, alomvattende bewoordingen van de richtlijn, die „volledige” onafhankelijkheid vereist, in overeenstemming worden gebracht. Bovendien zou bij deze uitlegging de tweede volzin van artikel 28, lid, elke betekenis verliezen. Ook moeten de argumenten dat artikel 95 EG als doorslaggevende rechtsgrondslag van de richtlijn en het subsidiariteits- en evenredigheidsbeginsel nopen tot een enge uitlegging van het vereiste van „volledige onafhankelijkheid” worden afgewezen. Dat de richtlijn conform de bevoegdheidsregels is vastgesteld en dat een enge uitlegging van haar bepalingen in een niet-economische feitelijke context verboden is, heeft het Hof reeds geoordeeld. Voor het overige gaat de in geding zijnde bepaling niet verder dan noodzakelijk is ter bereiking van de doelstellingen die de richtlijn in overeenstemming met artikel 95 EG en het subsidiariteitsbeginsel nastreeft.

(¹) PB L 281, blz. 31.

Hogere voorziening ingesteld op 22 november 2007 door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Tweede kamer) van het 12 september 2007 in zaak T-348/03, Koninklijke Friesland Foods NV (voorheen Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Rekwirante: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: H. van Vliet en S. Noë, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Koninklijke Friesland Foods NV, voorheen Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

Conclusies

- Het bestreden arrest te vernietigen, het beroep tot nietigverklaring van de Beschikking (¹) te verwerpen, en Koninklijke Friesland Foods NV (KFF) te verwijzen in de kosten van de procedure voor het Gerecht van de onderhavige hogere voorziening;
- Subsidiar: het bestreden arrest te vernietigen voor zover het rechten toekent aan andere marktdeelnemers dan Koninklijke Friesland Foods NV die op 11 juli 2001 bij de Nederlandse belastingdienst een verzoek om toepassing van de betrokken steunregeling hadden ingediend, en het beroep tot nietigverklaring van de Beschikking te verwerpen voor zover het gericht is op toekenning van rechten aan andere marktdeelnemers dan KFF die op 11 juli 2001 bij de Nederlandse belastingdienst een verzoek om toepassing van de betrokken steunregeling hadden ingediend.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van oordeel dat het Gerecht het Gemeenschapsrecht heeft geschonden:

- (i) door te oordelen dat KFF procesbelang heeft omdat zij, indien het beroep werd toegewezen, tegenover de Nederlandse autoriteiten bepaalde aanspraken in verband met de cfa-regeling zou kunnen doen behandelen (bestreden arrest, punten 58-73);
- (ii) door te oordelen dat KFF rechtstreeks en individueel geraakt is door de Beschikking (bestreden arrest, punten 93-101);
- (iii) door de Beschikking te vernietigen op grond van feiten die de Commissie niet bekend waren en ook niet bekend behoeften te zijn op het moment dat zij de Beschikking nam, namelijk de concrete situatie van KFF (bestreden arrest, met name punten 141-143);
- (iv) onderdeel 1: door een element dat van essentieel belang is voor de redenering van het Gerecht manifest onjuist onbetwist en dus bewezen te achten (door ten onrechte te stellen dat de Commissie niet betwist zou hebben dat verzoekster boekhoudkundige maatregelen en financiële en economische beslissingen zou hebben getroffen die niet binnen een termijn van vijftien maanden kunnen worden gewijzigd, bestreden arrest, punt 137);
- onderdeel 2: door te oordelen dat een onderneming die slechts een aanvraag heeft ingediend om toegelaten te worden tot een steunregeling aanspraak kan maken op gewettigd vertrouwen (bestreden arrest, met name punten 125-140);
- (v) door te oordelen dat KFF zich terecht kan beroepen op het gelijkheidsbeginsel (bestreden arrest, punten 149-150);

- (v) subsidiair: door het bestreden arrest te vernietigen voor zover het rechten toekent aan andere marktdeelnemers dan KFF (bestreden arrest, dictum, punt 1).

(¹) Beschikking 2003/515/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de door Nederland ten uitvoer gelegde steunmaatregel ten gunste van internationale financieringsactiviteiten (PB L 180, blz. 52).

Beroep ingesteld op 23 november 2007 — Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-521/07)

(2008/C 37/12)

Proceestaal: Nederlands

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: P. van Nuffel en R. Lyal, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk der Nederlanden

Conclusies

— vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden niet heeft voldaan aan zijn verplichtingen op grond van artikel 40 van de EER-Overeenkomst door de dividenden uitbetaald aan vennootschappen gevestigd in Noorwegen of IJsland niet onder dezelfde voorwaarden vrij te stellen van inhouding van dividendbelasting als de dividenden uitbetaald aan Nederlandse vennootschappen;

— het Koninkrijk der Nederlanden te veroordelen tot de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Nederlandse belastingwetgeving wordt de dividendbelasting niet ingehouden wanneer een Nederlandse vennootschap een dividend uitkeert aan een andere in Nederland gevestigde vennootschap die tenminste 5 % van de aandelen bezit in de vennootschap die het dividend uitkeert; daarentegen wordt de dividendbelasting wel ingehouden wanneer de vennootschap die het dividend ontvangt in Noorwegen of IJsland is gevestigd, tenzij de ontvangende vennootschap ten minste 25 % (Noorwegen) of 10 % (IJsland) van de aandelen bezit in de Nederlandse vennootschap die het dividend uitkeert.

De Commissie is van mening dat de Nederlandse belastingwetgeving zo een discriminatie creëert tussen de vennootschappen die in Noorwegen of IJsland zijn gevestigd en deze die in Nederland zijn gevestigd. Dit vormt een belemmering voor het vrij verkeer van kapitaal tussen de Nederland en Noorwegen en

IJsland, in strijd met artikel 40 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (¹) („EER-Overeenkomst”) betreffende het vrij verkeer van kapitaal, een bepaling die, in essentie, overeenkomt met artikel 56 EG. De situatie van de Noorse en IJslandse vennootschappen die deelnemen in het kapitaal van een Nederlandse vennootschap is immers objectief vergelijkbaar met die van een Nederlandse vennootschap met een dergelijke deelneming. De Nederlandse regeling kan niet worden gerechtvaardigd. Weliswaar mogen lidstaten maatregelen nemen om misbruik te voorkomen, maar deze moeten in verhouding staan tot het beoogde doel, wat hier niet het geval is.

(¹) PB L 1 van 3.1.1994.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Düsseldorf (Duitsland) op 22 november 2007 — Dinter GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Zaak C-522/07)

(2008/C 37/13)

Proceestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Dinter GmbH

Verwerende partij: Hauptzollamt Düsseldorf

Prejudiciële vragen

- 1) Moet aanvullende aantekening 5, b), bij hoofdstuk 20 van de gecombineerde nomenclatuur (¹) aldus worden uitgelegd dat met het begrip „vruchtensappen met toegevoegde suiker” ook vruchtensappen worden bedoeld, waaraan weliswaar feitelijk geen suiker is toegevoegd maar waarvan het gehalte aan toegevoegde suiker cijfermatig is bepaald volgens aanvullende aantekening 5, a), bij hoofdstuk 20?
- 2) Moet aanvullende aantekening 5, b), bij hoofdstuk 20 van de gecombineerde nomenclatuur aldus worden uitgelegd dat het aldaar gebruikte begrip „vruchtensap in zijn natuurlijke staat” door de formulering „verkregen uit vruchten of door verdunning van geconcentreerd vruchtensap” enkel nader wordt toegelicht, maar feitelijk van toepassing is op alle soorten vruchtensappen (niet gegist en zonder toevoeging van alcohol) in de respectieve toestand waarin zij worden aangebracht?